

Mijn afscheid als directeur van de St. Catharinaschool op donderdag 29 april 2010

Mijn toespraak tijdens de afscheidsreceptie:

Beste mensen,

Velen van u heb ik al gesproken, maar graag wil ik ook nog even het woord tot u allemaal richten. Op de eerste plaats heel fijn dat u vanmiddag in zo groten getale naar de St. Catharina bent gekomen om afscheid van mij te komen nemen.

Voor mij gaat het vandaag niet alleen om 14 jaar directeurschap op de St. Catharina, maar ik denk dan ook aan die 39 jaar dat ik al in het onderwijs werkzaam ben, waarvan ruim 35 jaar als directeur, en steeds bij scholen van de ASKO.

En dan zijn er mensen die aan je vragen hoe je het al die jaren dag in dag uit volhoudt. Zelf vind ik dat vanzelfsprekend.

In de eerste plaats mag ik me gelukkig prijzen dat ik m'n werk altijd in goede gezondheid heb mogen verrichten, zonder ziekteverzuim. En dat is een voorrecht waarvan ik zeg, dat is iets om blij en dankbaar voor te zijn, want ik ken genoeg collega's bij wie dat helaas anders verloopt.

In de tweede plaats heb ik dat volhouden vooral ook te danken aan mijn vrouw, die als steun en toeverlaat altijd op de achtergrond aanwezig was, en het altijd heeft goed gevonden dat ik voor school op sjouw was, maar ook heeft toegelaten dat ik thuis nog de nodige uren voor school bezig was.

Bij dit alles heeft ze nog nét niet aan mij de vraag gesteld of ik nu met de school was getrouwd of met haar, maar dat heeft niet veel gescheeld. Dus degenen die mij voor alles hebben bedankt, die dank komt ook Yvonne toe.

Op een dag als vandaag is het heel verleidelijk terug te kijken op die bijna 40 onderwijsjaren, maar ik zal me beperken tot de 14 jaar op de Catharina.

In 1996 volgde ik Hedwig Klemann op, die toen van een welverdiend pensioen gebruik ging maken. En ik kan me nog herinneren dat jij, Hedwig, toen zei van: “Ik heb de afbraak en de nieuwbouw net meegemaakt, maar voordat ik met pensioen ga, wil ik toch eerst nog wel een vol schooljaar genieten van het nieuwe gebouw.”

Bij die start 14 jaar geleden stond de Catharina bekend als een degelijke school, een school met van oudsher een naam en faam in de buurt, goede onderwijsresultaten, goed pedagogisch klimaat, en vooral met mensen met hart voor de zaak: voor de kinderen, voor het onderwijs.

De school had, toen ik hier begon, 8 groepen en is uiteindelijk uitgegroeid naar 17 groepen, en van één gebouw naar 2 gebouwen. Toen, 11 jaar geleden, werd unaniem de keus gemaakt voor 2 verticaal gesplitste locaties. Sinds vorig jaar maakten we de keus, ook weer unaniem, voor 2 horizontaal gesplitste locaties. Als je al langer meedraait in het onderwijs, zie je ook die golfbewegingen in het onderwijs, maar ook in de rest van onze maatschappij. Kijk maar naar de ontwikkeling van de stadsdelen hier in Amsterdam.

Ik zeg dit niet als kritiek, maar om nog eens aan te geven dat elke organisatie zich permanent moet blijven ontwikkelen, veranderen, verbeteren, en dat het onze maatschappij is waar wij deel van uitmaken die ook voortdurend in beweging blijft.

Wat niet veranderde, bij alle ontwikkelingen op onze school, was de kwaliteit van ons onderwijs; de resultaten hielden we met ons allen op hoog niveau en dat was voor de Volkskrant aanleiding een groot artikel te plaatsen over de resultaten van de Catharinaschool. Dat was in het jaar 2000.

Op dat artikel kregen we een hele hoop reacties uit het hele land. En ik kan me het gevoel van toen nog goed herinneren: hartstikke leuk, maar ook de druk die het op je legt om dit te behouden, want wie hoog klimt kan eigenlijk alleen maar terugzakken.

Er lagen immers wel wat bedreigingen op de loer. Ik kan me herinneren dat we in die tijd en in de jaren daarna met een fors probleem kwamen te zitten: het lerarentekort. We moesten ons in de gekste bochten wringen om überhaupt aan mensen te komen, en vooral om aan goede leerkrachten te komen. Dat we goede collega's binnen haalden lukte ons wel, maar we konden toch niet alle vacatures opvullen. En enkele jaren achtereen hebben we toen zelfs gedraaid met een 4-daagse schoolweek voor een aantal groepen.

Opvallend daarbij in die jaren was dat de kwaliteit van ons onderwijs daar niet onder leed. De toetsresultaten stegen zelfs in de periode van de 4-daagse schoolweek en ik kan me nog herinneren dat dit de vraag opriep of we dan niet beter een 4-daagse schoolweek overal konden invoeren: immers, hogere resultaten, en nog goedkoper ook ...

Ongeveer een maand geleden hield de kinderredactie van onze schoolkrant bij mij een interview en een van de vragen daarbij was: wat was voor u een heel bijzonder moment op de Catharina?

Dat was voor mij het werkbezoek dat koningin Beatrix in 2003 aan de school aflegde. Overigens was ook dat nog een van de gevolgen van het krantenartikel in de Volkskrant.

En een half jaar geleden, 9 jaar na het eerste artikel in de Volkskrant, kwam in september 2009 opnieuw de vraag van de Volkskrant of wij mee wilden werken aan een interview over onderwijskwaliteit, en wederom was de aanleiding onze toetsresultaten boven het landelijk gemiddelde.

En in september 2009 kwam er wederom een groot artikel in de Volkskrant dat veel reacties gaf uit het hele land, met als gevolg dat diverse scholen op onze school een kijkje kwamen nemen. En weer de vraag: wat is jullie geheim? Ik denk dat daar maar één antwoord op is: wij hebben stuk voor stuk teamleden die gaan en staan voor hun school, voor hun leerlingen, collega's die niet alleen op resultaten focussen, maar vooral ook op pedagogisch klimaat: die rust, structuur, orde kunnen waarborgen waarin onze kinderen zich veilig voelen, en wat de basis is om van daaruit tot resultaat te komen. Die eer, die landelijke aandacht van de pers voor onze school, dames en heren, komt in de eerste plaats toe aan al onze teamleden die zich dagelijks weer met hart en ziel inzetten voor de belangen van uw en onze kinderen.

Mijn wens voor de toekomst van de Catharina is dan ook dat we deze insteek, deze inzet met ons allen moeten handhaven, en dan zal onze Catharinaschool de naam die het in de buurt heeft ook voor de toekomst hoog blijven houden.

Verder wil ik noemen de ouders waarvan een groep heel actief bij onze school is betrokken: in de ouderraad, de medezeggenschapsraad, bij de tussenschoolse opvang, bij de vele activiteiten ter ondersteuning. Bedankt, lieve ouders, zou ik kunnen zingen, samen met jullie maken we onze school!

Verder wil bedanken het schoolbestuur van de ASKO voor alle aandacht en zorg en om alles te faciliteren wat nodig was voor de ontwikkeling van onze school, het stadsdeel Zuideramstel voor m.n. de pilot kleurrijke scholen en de nieuwe aanmeldingsregeling voor de Rivierenbuurt zoals deze o.l.v. Hetty Lieftink heeft vorm gekregen.

In het bijzonder wil ik Bert Meijer noemen die de laatste 1½ jaar de kar heeft getrokken w.b. het samenvoegingsproces van de 2 locaties en de daarmee verband houdende reorganisatie; een klus die hij samen met ons tot een fantastisch einde heeft gebracht. Bert zegt altijd: jullie hebben het zelf gedaan. Dat is wellicht ook zo, maar zonder jou waren we, denk ik, nooit zo snel tot dit resultaat gekomen.

Ik zou natuurlijk nog veel tot alle collega's kunnen zeggen, maar dat bewaar ik tot ons afscheidsdiner vanavond met alle collega's. Dan ga ik natuurlijk nog wat meer vertellen.

Dames en heren, de Catharinaschool, zoals hij er nu voor staat is op een moment gekomen waarop ik kan zeggen: het is nu een verantwoord moment om hem over te dragen, en mijn opvolger, Roger Baggen, is er klaar voor, is goed voorbereid en ik heb er het volste vertrouwen in dat hij op de ingeslagen weg met jullie allen verder zal gaan.

Zelf zal ik het verdere proces van de Catharina vanuit de zijlijn blijven volgen vanuit mijn nieuwe functie bij de ASKO, waar ik mijn ervaring als directeur ga inzetten t.b.v. het grote geheel. Maar ik zal het natuurlijk moeten loslaten, en de meeste collega's denken dat dat niet makkelijk is. De Catharina zal een school zijn die ik met bijzondere aandacht blijf volgen. Maar ik heb voor mezelf wel een voornemen gemaakt, zo van: wil ik tóch wat te weten komen hoe het met jullie gaat, dan ga ik niet bellen, ik kom ook niet langs, want eigenlijk hoef ik maar één ding te doen: ik hoef alleen maar te kijken in de Volkskrant!

Beste mensen, bedankt voor uw komst, voor uw attenties, dat geldt ook voor degenen die vandaag niet aanwezig konden zijn en afgelopen week al afscheid hebben genomen.

Ik wil één persoon noemen: de heer Nagel, oud-voorzitter van de ASKO die ik 38 jaar heb meegemaakt, die mij gisteren belde en zei: "Ik kan er helaas niet bij zijn, maar ik zou graag komende week een uurtje bij je langs komen voor een kopje koffie om persoonlijk afscheid te nemen." Die afspraak is inmiddels voor a.s. dinsdag gemaakt.

Voor jullie allemaal: bedankt voor al jullie medeleven, inzet en samenwerking, allemaal hartstikke bedankt, het ga jullie allen en onze Catharinaschool heel goed!

Theo Durenkamp

En naast het officiële gedeelte boden collega's en kinderen mij een fantastische feestmiddag aan waarop zij hits uit mijn jonge jaren vertolkten! Hieronder een terugblik.

Namens het personeel van de St. Catharinaschool sprak David Mulders mij toe. Een heel mooi en treffend afscheidswoord dat ik jullie zeker niet wil onthouden ....

Beste Theo,

Beste Theo en natuurlijk ook een hartelijk welkom voor je vrouw Yvonne. “Een kleine speech voor Theo”, is er aan mij gevraagd... een toespraak voor degene die zo ongelooflijk goed is in speechen. De prachtigste, taalkundig hoogstaande, allesomvattende speeches heb je in de afgelopen 14, bijna 15, jaar ten gehore gebracht. Al was de aanleiding nog zo klein of in onze ogen onbelangrijk, jou voordrachten maakte er altijd uitzonderlijke en bijzondere gebeurtenis van. Dat je altijd al met woorden in de weer bent blijkt ook uit je optreden tijdens de uitzending van het Groot dictee der Nederlandse taal. Met een prachtige prestatie van maar ...(?) fouten. Ook de nieuwsbrieven en weekmemo's van jou hand waren van een grammaticaal der mate hoog niveau, dat de heer Freriks er van begint te stotteren.

Maar het meest genoot ik persoonlijk toch van je woordspelingen. Volgens mij ontging het gros van de mensen je woordgrapjes. Waarschijnlijk heb ik er ook een hoop gemist, maar je grammaticale grappen die bij mij doorkwamen deden mij (vaak inwendig) het uit gieren.

Maar ja, zoals wij allemaal weten gaat 20% van onze communicatie maar verbaal. In jou geval durf ik te zeggen dat je minimaal op 30% zit... en 80% van onze communicatie gaat non-verbaal! Kijkend naar jou mimiek en vooral je arm bewegingen die je maakt tijdens je voordrachten ben ik van mening dat je niet-pratend toch ook bovengemiddeld communiceert. Laten we daar ook 10 % bovenop gooien... Een snelle rekensom verteld ons dan dat jij dus voor 120% pratend en gebarend onze directeur was.

Dit geeft al aan dat we je ongelooflijk gaan missen. Maar je manier van verbaal en non verbaal spreken is natuurlijk niet het enige waar wij nog vaak aan terug zullen denken. Vooral je dubbele inzet (altijd voor dag en douw aanwezig) en je onuitputtelijke energie is het geen dat wij als team nog het meest gaan missen. Jou inzet en positieve manier van dingen doen is bewonderenswaardig. Het was altijd voor de volle 200% Ook voor de kinderen zal dit wennen zijn. Niet meer die vrolijke, altijd lachende en uitbundig zwaaiende meester Durenkamp als ze langs je kamertje lopen. De ouders, de kinderen en het team zullen met veel plezier en een glimlach rond de mond terug denken aan onze enige echte directeur van de Catharina. Die hier altijd voor, het rekensommetje is nu compleet, 320 % aanwezig was.

Ontzettend veel geluk en plezier met je nieuwe functie binnen de Asko. Met jaloezie kijk ik naar de mensen die jou als collega zullen krijgen.

Namens de ouders, het team en natuurlijk de kinderen:

Lieve meester Durenkamp, lieve Theo we zullen je ontzettend missen en de deur van de Catharinaschool zal voor jou altijd open blijven staan